

i Henseende til de kongelige og kommunale Afgifters Fordeling, som overhovedet gjaldt i Tilfælde af Udskjning, og at der med Hensyn til de allerede dengang eksisterende Huse efterhaanden skulde arbeides hen til, at Husene kom til selv at overtage Udredelsen af de paagjældende Afgifter, mod at da selvfølgelig den ovennævnte Forhøielse af henholdsvis Skyldsatningskanon, Kontribution og Landgilde bortfaldt.

Da nu de paagjældende Distrikter ere blevne indlemmede i de tilgrændsende kongerigke Kommuner og derhos i det Væsentlige blive indordnede under den kongerigke Skattelovgivning, er en fuldstændig Ophævelse af det ovenomhandlede Forhold, der som bemærket længe er bleven betragtet som i høj Grad uønsket, nu bleven en ligefrem Nødvendighed.

Den Husene hidtil tilkommende fritagelse for visse kommunale Afgifter og Ydelser er derfor ved Udskiftets § 5 bestemt at skulle bortfalde fra 1ste April 1867, ligesom den tilsvarende Udjevning af vedkommende kongelige Afgifter bliver at foretage ved Beregningen af Gammelskatten for vedkommende Eiendomme. Medens den nærmere Udførelse heraf rettest som i Paragraphen foreslaaet turde være at forbeholde Indenrigsministeriet, skal her i denne Henseende kun bemærkes, at da saavel Skyldsatningskanon som Magasinpræstanda i de 7 skyldsatte Sogne repareres efter det boniterede Areal, vil den omhandlede Udjevning her simpelthen kunne foretages ved en ligelig Fordeling af de nævnte Afgifter over hvert enkelt Sogns samtlige Gaarde og Raadnerjorder, medens i den ikke skyldsatte Deel af det inkorporerede Fastslandsdistrikt en ligefrem Tilbageførelse turde blive nødvendig.

Til § 6.

Ved de i Slutningen af forrige og i Begyndelsen af dette Aarhundrede foretagne nye Skyldsatninger af Den Vro og en Deel af Haderslev Amt gik samtlige i de saaledes skyldsatte Distrikter værende kongelige Fæstesteder over til fri Eiendom, paa Vro uden at der særligt paa lagdes de vedkommende Besiddere herfor at udrede nogen Godtgjørelse, i Haderslev Amt derimod mod en Godtgjørelse, der

svarede til den af den kongelige Kasse gjennem Fæstepengene, som erlagdes ved hvert Besidderskifte, og Stempelafgiften for det til Fæstebrevet benyttede Papir efter en Gjennemsnitsberegning oppebaarne Indtægt af bemeldte Fæstesteder. Det er saaledes kun i den ikke skyldsatte Deel af det inkorporerede Fastslandsdistrikt, at der endnu findes nogle kongelige Fæstesteder. Da den Staten med Hensyn til disse Steder tilkommende Ovreiendomsret, hvis finansielle Betydning paa Grund af det ubetydelige Beløb de alene ved hvert Besidderskifte erlagte Fæstepenge andrage, er aldeles forsvindende, paa mange Maader hindrer vedkommende Besiddere i den frie Benyttelse af deres Steder og saaledes paafører disse et økonomisk Tab uden at skaffe Statskassen nogen hertil svarende Fordeel, har man, i Ovreensstemmelse med hvad der i Motiverne til Loven af 16de Februar 1866 er forudsat, anseet det for rigtigst at lade disse Steder gaae over til fri Eiendom, mod at Besidderne, i Righed med hvad der i Loven af 27de November 1863 § 2 er bestemt med Hensyn til Fæstepengenes Afløsning, een gang for alle erlægge det samlede Beløb af de ved Eiendommens sidste Tiltrædelse betalte Fæstepenge og Stempelafgiften for det til Fæstebrevet benyttede Papir med Halvdelen i October Termin 1867 og Halvdelen i April Termin 1868. Paa denne Maade vil Statskassen som bemærket være holdt fuldstændig skadesløs for de af vedkommende Fæstesteder hidtil oppebaarne Indtægter, og det lader sig, da Afløsningen her er tvungen, formeentlig ikke retfærdiggjøre at fordrø mere for Fæsteevnerens Afløsning, navnlig ikke saaledes som Tilfældet hidtil har været, naar vedkommende Besiddere selv forlangte Afløsningen, tilfide 2 pCt. af Landflats-Taxationsværdien.

Til § 7.

Som allerede ovenfor bemærket, var den ved Forordningen af 9de Juli 1813 § 13 konsoliderede Grund- og Benyttelseskat oprindelig ifølge Forordningen af 15de Decbr. 1802 en dobbelt, nemlig en Grundkat af $3\frac{1}{2}$ p. af hver 40 Rd. Taxationsværdi, der erlagdes af Eieren saavel som af Fæsteren og Arveforpag-